

מיכתבים

באופן יסודי, אני מעיינת בכוכבי-ראש בעמוד 3. בתוכן-העניינים, כדי להחליט איזה צימוק להוציא ראשון מן העוגה השבועית. השבוע נתקלתי בתקציר כתבת השער הקרמי (סינרי של מרדכי) בשם תואר משונה. העולם הזה כתב שם על סינרי, המפתה של ועננו, "צעירה בלונדית טמירה ומיסתורית". וזה כפל לשון. הלא טמירה זה כבר מיסתורית. אני מניחה שהתכוונתם ל"תמירה ומיסתורית". לתשומת-ליבכם: לפי המילון העברי השייך מושי של מאיר מדן — טמירה: נסתרת. נעלמת; תמירה: גבוהה וקופה.

רחל צנדרקוביץ, רחובות

● אבל אין ויכוח על כך כי סינדי התמירה היא, ללא ספק, טמירה.

(המשך מעמוד 3)
האם הבן (כיום עורך העולם הזה) היה עולה על מסלול של מתנגד-המישטר, בעל רעיונות לא-קוננוציונאליים ולא-מקובלים?
האם הריסידנטיות איננה, בעצם, תוצאה של ילדות קשה, של תיסכול אישי עמוק? האם אילולא ילדות זו אבנרי היה אולי הופך לאיש-מימסד מכופתר?
ואולי, בדיוק, הוא שמח על ילדותו הקשה? שלומית פדר, קריית-אוונו

הגדרה גרמנית

● התשובה לשאלה האחרונה: חיובי.

על תכונותיה הבולטות של שחקנית

שחקנית ראוד
חזה סינמסקופי

ראגותיה של הדודה

סיפורים מן החיים ממלאים את דפי העולם הזה זה 50 שנה. בדיוק כמו המעשה הבא. עליו סופר בגיליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

● הזמרת עליזה קאשי, הנמצאת בימים אלה באמריקה הדרומית, שלחה לדורתה בארץ עיתון ארגנטיני. בו הופיעה תמונתה של קאשי עם נשיא ארגנטינה, ארתורו פרונדיו. הרודה, שאינה יודעת ספרדית, שלחה לעליזה מיכתב-תודה על שזכרה אותה בימך הצלתה, והוסיפה בשולי המיכתב: "התמונה שלך יפה מאוד, אבל למה את מסתובבת עם אנשים זקנים כליכך?"

קולנוע בחדשות (ה.האלמן ומלכת המין". העולם הזה 12.11.86).
הכאתם אומנם כמה תצלומים של סיביל ראוך בכתבה על הרומאן בינה לירידה הישראלית, אבל, לדעתי, לא התרכזתם מספיק בתכונותיה הבולטות.

הרשו לי לצרף תצלום מעיתון מקומי, שהביא גם הוא דברים על הרומאן הישראלי של ראוך, אך בליווי תמונה מעניינת מאוד של הבלונדית היפהפיה, אותה הגדיר העיתון כבעלת חזה סינמסקופי (כשמו של מסך הקולנוע הרחב של שנות השישים, בו היתה כל רמות ממלאה את המסך לכל רוחבו). דודו זגרי, מינכן (זמנית)

● ראה רחל המרחלת, עמ' 29.

כפ-לשון
על שם תואר הולם לניבורת פרשה בחדשות (ועוננו: סימני השאלה". העולם הזה 19.11.86).
לפני שצייני מתיישבת לקרוא את העולם הזה

קווא יקי

בשם משה גודלי התלונן כמישטרה כי בך-סירא ערך לפני שש שנים וחצי ניתוח בביתו העיוורת, וגנב את עיניה. מרוע התלונן אחרי זמן כה רב? מפני שראה באחרונה את בך-סירא בטלוויזיה, בעיקבות הפרשה שבה הודה הפרופסור בלקיחת קנייות מבית-החולים לגיתוחים פרטיים. הרברים התקשרו במחוז של גודלי עם מה שקרה לבתו התינוקת, והוא הסיק את המסקנות לפי הבנתו. אין לכעוס על האב. אין הוא מבין ברפואה

זו הדרך, הביטאון של רכ"ח, הוא עלון דלית-פוצה, ובשבוע שעבר נפוץ עוד פחות מהרגיל.
אבל באותו גיליון הופיעה פנינה נדירה, שאין להעלים אותה מעיני הציבור.
לכן, מתוך יחס חברי לאו הדרך, אני מעמיד לרשותו את המקום הזה, כדי לפרסם את ההודעה שהופיעה שם ב-12 בנובמבר 1986.
חזיה כלשוניה:

הבהרה

ביום 11.7.84 פורסם בעתון "זו הדרך" ובעתון "אל אחי-אחד" מאמר מאת ישראל שחק בשם "לא תשחק לצבתיים". במאמר זה הותקפו אישית מתי פלד ואורי אבנרי.
סענות עובדותיו וכיטויים פוגעים נגד פלד ואבנרי, אשר פורסמו במאמר זה (לרבות הסענות נגד מתי פלד שעניינן מעשים חריגים בתקופת היותו מרשל רצועת עזה) היו בלתי-נכונים.
אנו מצטערים על עוגמת-הנפש הנזקק לשם הסוב שנגרמו לאבנרי ופלד.
"זו הדרך"

ואין אדם נתפס בצערו, אחרי שקרתה לו טרגדיה כזאת. אולם רגע אחד של מחשבה צלולה היתה צריכה לשכנע כל אדם כי הסיפור אינו סביר. האם יעלה על הדעת שרופא כלשהו יוציא איבר מאדם חי? האם יעלה הדבר על הדעת לגבי אחד הרופאים המעולים ביותר במיקצועו בעולם כולו? כתב ידיעות אומנם התקשר עם בך-סירא בהצות הלילה, ותבע תגובה. אולי טעה בך-סירא בכך שלא הגיב מייד. מול פני הועם של אב, שקרה לו מה שקרה, צריך היה הרופא להתאזר בסבלנות ולהסביר. אולם הוא סירב להגיב בשעה מאוחרת זו, וידיעות פירסם את הידיעה המימי לצתית כלי תגובה. מאות אלפי קוראים קראו את הדברים והגיעו למסקנה שהנה כלו כל הקיצים — ישראל עולה אף על סדום ועמורה.
העולם הזה בדיק, חקר, השתכנע ופירסם בשבוע שעבר את מסקנותיו תחת הכותרת "לאן נעלמו העיניים?" בכך הסתיימה פרשה זו אחת ולתמיד. כמו במיקרים רבים, התקבלה חוות-דעתנו בפרשה זו על-ידי כל כלי-התיקשורת כקביעה סופית.
אותה הגברת הנרגשת, שדיברה עימי באותו ערב, שלחה לנו למחרת היום זר גודל של פרחים. תודה.

סדום ועמורה?

בשבוע שעבר טילפנה אליי גברת שלא הכרתיה קודם-לכן, ותבעה ממני בהתרגשות רבה: "מה אתם מעוללים לפרופסור בך-סירא?" שאלתי למה היא מתכוונת, והיא השיבה:

רופא בך-סירא סיפור מיפילצתי

עובדי אלילים

יש לפרשה זו היבט אחד, שאין לעבור עליו בשתיקה.
כמשך החודשים הקריטיים, כאשר אולי עוד ניתן היה להציל את עיני התינוקת האומללה, הלכו ההורים לכל מיני רבנים, וביניהם הבאבא סאלי, שנתן להם מים מבורכים, הרבנים הבטיחו שהילדה תבריא, והמליצו על תרופה להשתטח על קיבורו של רב מסויים.
איני יודע אם היו הרופאים מצילים את עיני הילדה אלמלא ביזבוזו הוריה את הזמן היקר בפניה לרופאי-אליל ולעובדי-אלילים המתחזים כרבי גים. אך אני שואל כיצד מוענקת לאנשים מסוג זה האפשרות החוקית לאמלל אנשים בהסוואה של דת.
האם אין אף שר אמין אחד במדינת-ישראל שיקום וידרוש לשים קץ לנוכלות זו?

שלחתם אליו אנשים לכתוב עליו? אמרתי לה בנימוס: "גברתי, מניין לך מה אנו עומדים לכתוב? אני עצמי איני יודע. זה תלוי בתוצאות החקירה שלנו ובהתרשמות הצוות שלנו המטפל בזה."
הגברת לא האמינה, והשיחה הסתיימה. כעבור כמה רקות טילפנה אליי גברת אחרת, בקול היסטרי: "מגוללים! אתם הורסים את הפרויקט בך-סירא!"
אמרתי בנימוס "שלום" והנחתי את השפופרת. באותו הזמן עצמו, בשעה מאוחרת של הערב, כעבור מ-20 שעות לפני הופעת הגיליון, ישב המהיר שלנו, בראשות שולמית יריב, אצל הפרופסור צביק בך-סירא, ושוחח עימו על העניין שבו רם להתיישת.
לפני כן פורסם בידיעות אחרונות כי איש